

§. 39. Пастырче Јосифъ.

Јаковъ пакъ начна да живѣе въ Ханаанъ. Ималъ е 12 сынове, най искреный междѣ тѣхъ е былъ Јосифъ. И въ 16-тъ годинѣ на возрастъ та си пасалъ е съ братіа та си овцы. Братіа та мѣ направиха предъ него нѣщо безчестно, което Јосифъ, зашто то е былъ пленъ отъ невиность, весьма негодовалъ и са разгнѣвилъ. И така го опечали то дѣло, що то е намыслилъ, да е открие на отца си съ намѣреніе да вы са поправили, а не отъ злобно сѣрдце и славо разсѣжденіе. За то и зашто е былъ много драгъ на старый си отецъ заради радости тѣ, които мѣ правилъ, и зашто го любеше Јаковъ отъ сички тѣ си дрѣги сынове повече и мѣ направи пѣстрѣ дрѣхѣ, братіе тѣ мѣ воненавидѣха го только, што никога веки не сѣ щели братски нито да мѣ говорѣтъ, нито да го погледнатъ.

Единъ день снѣва Јосифъ чѣдесно снѣванье, и приказа е на братіа та си; рече имъ съ невиность: Братіе, пристори ми са, чи вѣрзехмы на нивѣ снопи; мой снопъ са исправи, а ваши тѣ начнаха да мѣ са кланатъ. Какво? Отговориха мѣ они; да ли ще вѣдишъ ты нащъ царь, и мы твои подданицы? И така заради то снѣванье їеще помного го налразишъ и возненавидѣхъ. Подеръ мало снѣва и дрѣго чѣдесно снѣванье. Пакъ ми са пристори, рече на братіа та си чи слънце то, мѣсацъ-а и единадесать звѣзды ми са поклониха. Неговъ отецъ като чѣ овличи *) Јосифа, и мѣ рече: Что знаменувалъ той снѣ: да ли азъ, майка ти и единасти тѣ ти братіе напѣдѣ ти. като предъ нашъ царь, ще са поклонимы? Той снѣ съвѣкъмъ распали братскѣ тѣ зависть. Старецъ-а пакъ, които вѣше такожде видѣлъ Божественни сновидѣніа та, зача да мысли въ сѣвѣ си, чи може да е отрадиль Богъ любезный мѣ Јосифъ на нѣщо важно, какво то е и было. Јосифа когото любеше отецъ мѣ, заради невиность тѣ любеше го и Богъ. —

*) Погърмѣ или помѣмра.